

عنوان مقاله:

تحلیل فضایی پراکندگی عناصر گردشگری شهری بر اساس تحلیل شبکه مطالعه موردی شهر تبریز

محل انتشار:

دومین همایش ملی پژوهش های کاربردی در جغرافیا و گردشگری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

اکبر اصغری زمانی - دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تبریز

محسن احدنژاد روشنی - دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه زنجان

نوید مشهوری آفاق - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی گردشگری

خلاصه مقاله:

گردشگری شهری شامل همه فضاها، خدمات و ویژگی های شهری است که در کنار هم قرار می گیرند تا آنچه گردشگر می خواهد، فراهم آورند. گردشگری شهری در ایجاد و توسعه فضاهای شهری مدرن و جذاب دارای نقش کلیدی و اساسی است. گردشگری شهری و کیفیت و کمیت آن یکی از شاخص های مهم توسعه و عمران شهری به شمار می آید، اما در کل برای تحقق گردشگری شهری در شهرها باید گردشگاه و مجموعه های گردشگاهی درون شهری و برون شهری و حومه ای به تناسب به وجود آیند و تسهیلات و تجهیزات گردشگری نیز در یک شهر به تناسب طیف گردشگران فراهم شوند که کمیت و کیفیت این پراکندگی عدالت فضایی مکانی حاکم بر شهر را توصیف می کند. خدمات عمومی به مثابه مهمترین ابزار در برقراری عدالت فضایی-مکانی دارای نقش کلیدی است. کلان شهر تبریز همچون اغلب شهرهای بزرگ کشور بستر نابرابری های فضایی مناطق در بهره مندی از خدمات عمومی شهری است. از این رو در این تحقیق مناطق ده گانه شهرداری تبریز از منظر نحوه پراکندگی خدمات گردشگری مورد بررسی قرار گرفت. روش تحقیق توصیفی-تحلیلی است. در این راستا پس از تعیین عناصر (5گانه) و مقایسه سرانه آنها با سرانه معیار و تعیین کمبودها برای هر شاخص، مناطق شهرداری تبریز بر اساس مدل Kernal Density سطح بندی شد نتایج تحقیق حاکی از آن است که از نظر برخورداری و نابرابری های فضایی-مکانی، مناطق 8 و 2 کاملاً برخورداری، مناطق 1 و 3 برخورداری، مناطق 4 و 6 متوسط و مناطق 5 و 10 نیمه برخورداری و مناطق 7 و 9 دارای عدم برخورداری هستند.

کلمات کلیدی:

عدالت فضایی-مکانی، گردشگری شهری، پراکندگی، تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/413635>

